

289

възобновя отношенията на българската църква с източния патриарх. " за-
това, отново те моля, напиши и ти писма в същия дух...

— Аз не мога да престъпя клетвата си за верност към папата... Аз
не мога да се подчиня на Герман Втори...

Царят скочи. Той улови ръката на примаса.

— Светиня ти! Но ти не разбра моята мисъл... Ти няма да се подчи-
ниш на Герман Втори... Това никога няма да бъде...

— Тогава? Щом не се подчинявам на Григорий Девети, кому?

— Аз ще те направя автокефален патриарх. А българската църква ще
въздвигна в независима патриаршия... Това е моето желание... И ще го
постигна. Условиата ми помагат сами.

Василий го изгледа поразен.

— Ти искаш да възвърнеш автокефалността на нашата църква, както
при Симеона? Никой няма да ти я признае. Нито папата, нито Герман...

— Защо да предричаме? И аз знам колко ще бъде трудно. Почти не-
посилно. Ала вярвам, убеден съм, че при добра сгода, като слъча добрия
миг, ще изтригна съгласието на Рим...

— И за тия несигурни неща ти се опълчваш срещу Рим? Не знаеш ли
неговата мощ? Не познаваш ли гневливостта и буйността на Григорий
Девети? Той може с една дума да вдигне войските на Жан дьо Бриен и
тия на венгерския крал срещу тебе!

— Нека ги вдигне. Не се боя от тях.

— Да не се надяваш, че Андрея Втори, като баща на съпругата ти,
ще откаже да се подчини на папските заповеди? Той и без това не гле-
да с добро око на голямото ти издигане, на голямото ти разширяване и
тъкмо диги сгода да те удари...

— Готов съм да посрещна този удар. От това не се боя. Искам само
съдействието ти в предприетото велико дело, светий отче! Аз вярвам,
че ще успея! България ще получи и самостоятелна патриаршия. Това е най-
дълбокото ми и скривено желание. По-рано не дръзвах дори да помисля